

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2004-2005

12 april 2005

HOORZITTING

**met een delegatie van de Conferentie van Vlaamse Mandatarissen en
een delegatie van de Conferentie Burgemeesters Halle-Vilvoorde**

VERSLAG

**namens de Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand
uitgebracht door de heer Sven Gatz**

Samenstelling van de commissie:

Voorzitter: mevrouw Gerda Van Steenberge.

Vaste leden:

de heren Erik Arckens, Wim Van Dijck, mevrouw Greet Van Linter, de heer Luk van Nieuwenhuysen, mevrouw Gerda Van Steenberge;

mevrouw Trees Merckx-Van Goey, de heren Steven Vanackere, Luc Van den Brande, Eric Van Rompuy;

de heer Sven Gatz, mevrouw Dominique Guns, de heer Francis Vermeiren;

de heer Jos Bex, de dames Else De Wachter, Elke Roex.

Plaatsvervangers:

de heer Herman De Reuse, de dames An Michiels, Monique Moens, de heren Erik Tack, Joris Van Hauthem;

mevrouw Cathy Berx, de heren Ludwig Caluwé, Tom Dehaene, Jan Laury;

de heren Marc Cordeel, Herman Schueremans, Gilbert Van Baelen;

de heren Flor Koninckx, Marcel Logist, mevrouw Anissa Tamsamani.

Toegevoegde leden:

de heer Eloi Glorieux;

de heer Mark Demesmaeker;

de heer Christian Van Eyken.

INHOUD

	Blz.
1. Uiteenzetting door de heer Jan Walraet, voorzitter Conferentie van Vlaamse Mandatarissen	4
2. Uiteenzetting door de heer Leo Peeters, Conferentie Burgemeesters Halle-Vilvoorde	9
3. Uiteenzetting door de heer Michel Doomst, Conferentie Burgemeesters Halle-Vilvoorde ...	11
4. Uiteenzetting door de heer Willy De Wael, Conferentie Burgemeesters Halle-Vilvoorde	12
5. Vragen van de leden en antwoord van de sprekers.....	12

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand hield op 10 maart 2005 een hoorzitting met een delegatie van de Conferentie van Vlaamse Mandatarissen en een delegatie van de Conferentie Burgemeesters Halle-Vilvoorde. Sprekers waren de heer Jan Walraet, voorzitter van de Conferentie van Vlaamse Mandatarissen, en namens de Conferentie Burgemeesters Halle-Vilvoorde de heren Leo Peeters (burgemeester Kapelle-op-den-Bos), Michel Doomst (burgemeester Gooik) en Willy De Wael (burgemeester Lennik).

1. Uiteenzetting door de heer Jan Walraet, voorzitter van de Conferentie van Vlaamse Mandatarissen

De heer Jan Walraet, voorzitter van de Conferentie van Vlaamse Mandatarissen: Namens de Conferentie van Vlaamse Mandatarissen dank ik voor de kans om bepaalde zaken naar voren te schuiven en om onze standpunten uiteen te zetten.

Wij zijn al eerder gehoord door het Vlaams Parlement: op 10 februari 1999 en op 11 maart 2003. Wie het verslag van die hoorzittingen herleest, zal merken dat er wel een en ander veranderd is, maar toch weinig vooruitgang geboekt. De vragen zijn grotendeels dezelfde gebleven.

Het Comité van Mandatarissen van Vlaams-Brabant werd opgericht naar aanleiding van het Egmontpact in 1977. Het Comité verenigde toen meer dan de zes Randgemeenten. Beersel en Halle waren er toen nog bij. Na de afwijzing van het Egmontpact is het Comité omgevormd tot het Comité van de Mandatarissen van de Randgemeenten. In 1988 is de Conferentie van Vlaamse Mandatarissen van de Randgemeenten opgericht door Vlaams minister Luc Van den Bossche en door Vlaams minister Jan Lenssens. Vlaams minister Luc Van den Bossche was toen bevoegd voor Binnenlandse Aangelegenheden, Vlaams minister Lenssens voor Sociale Zaken.

Wij hebben altijd onder twee ministers gewerkt tot op het ogenblik dat de voogdij over OCMW en gemeenteraad onder één minister viel. Eerst was dat Vlaams minister Johan Sauwens en later onder Vlaams minister Paul Van Grembergen. Nu vallen we opnieuw onder twee ministers: Vlaams minister Marino Keulen is als minister van Bin-

nenlandse Aangelegenheden bevoegd voor de gemeenteraden en de OCMW's en Vlaams minister Frank Vandenbroucke is bevoegd voor de Vlaamse Rand. Er is een afspraak gemaakt om regelmatig bijeen te komen. De ene keer onder de auspiciën van minister Keulen en de andere keer onder de auspiciën van minister Vandenbroucke.

De Conferentie van Vlaamse Mandatarissen van de zes randgemeenten fungeert als forum voor de bespreking van allerhande problemen in de randgemeenten. Wij beperken ons niet tot de strikte voogdizaken. We gaan verder en bespreken ook Welzijn, Cultuur, Jeugd enzovoort. Wij leveren advies op vraag of op eigen initiatief. Uiteraard is de verdediging van de Vlaamse belangen in de zes randgemeenten onze prioriteit.

Wie maakt deel uit van de Conferentie? In Kraainem hebben we één schepen, vier gemeenteraadsleden en één OCMW-raadslid. In Linkebeek hebben we drie gemeenteraadsleden en twee OCMW-raadsleden. In Sint-Genesius-Rode hebben we twee schepenen, zeven gemeenteraadsleden en vier OCMW-raadsleden. In Wemmel hebben we één schepen, vijf gemeenteraadsleden en twee OCMW-raadsleden. In Wezembeek-Oppem hebben we drie gemeenteraadsleden en één OCMW-raadslid. Daarnaast houden we informeel contact met de Vlaamse mandatarissen die verkozen zijn op een tweetalige lijst in Wemmel, Wezembeek-Oppem en Drogenbos.

De heer Didier De Tollenaere is de afgevaardigde van het kabinet van minister Keulen. De heer Tom Troch vertegenwoordigt het kabinet van minister Vandenbroucke. Mevrouw Ingrid Dupaix is de afgevaardigde van de heer Toine De Coninck, gedeputeerde van de provincie Vlaams-Brabant bevoegd voor Vlaamse aangelegenheden. Mevrouw Karen Stals, stafmedewerker van de vzw De Rand, zorgt voor de logistieke steun.

We zijn blij dat er een beleidsnota is over de Vlaamse Rand. Vroeger waren er actieplannen voor de Vlaamse Rand. Wij merken continuïteit in de actieplannen. Er zijn wel enkele accentverschuivingen.

Volgens de beleidsnota van minister Vandenbroucke bestaat de Rand uit negentien gemeenten. Wij vertegenwoordigen zes van die gemeenten. Onze gemeenten zijn wel de gemeenten waar de grootste problemen opduiken. De zes

faciliteitengemeenten passen in een algemeen plan dat veel breder is.

De problemen van de faciliteitengemeenten worden veroorzaakt door het systeem van de faciliteiten zelf. De faciliteiten hebben hun doel volledig gemist en zware schade toegebracht aan het Vlaamse sociale weefsel. Daarover bestaat een grote consensus. Van integratie is geen sprake. De meeste Franstalige inwoners beschouwen integratie zelfs als irrelevant. Indien men de mandatarissen zou vragen wat het eindpunt van de acties en plannen moet zijn, dan zullen zij er antwoorden dat de faciliteiten moeten verdwijnen.

Ondertussen moet men erop toezien dat ze ten minste toegepast worden, zoals vooropgesteld door de regelgever. Daarom zijn gecoördineerde plannen heel belangrijk. Sociale verdringing bestrijden is moeilijk. Daarvoor is een breed opgezet plan nodig. Het probleem is dat de gemeentebesturen niet echt geneigd zijn om de Vlaamse overheid daarin te volgen. De culturele en sociale druk uit Brussel is ook heel groot. De Franstalige inwijking is de voorbije jaren echter gestabiliseerd. In plaats daarvan kregen we een buitenlandse inwijking waarop ik later terugkom.

De faciliteiten moeten beperkend geïnterpreteerd worden. Dat staat in alle beleidplannen en regeerverklaringen. Dat is ook altijd onze stelling geweest. Daar zijn echter problemen mee. Steeds minder in de Vlaamse administratie, maar op federaal vlak stellen wij nog altijd grote problemen vast met de beperkte interpretatie van de faciliteiten.

Het streefdoel van de Franstalige meerderheid in de meeste van die gemeenten is altijd de feitelijke tweetaligheid geweest. Als ik hun publicaties mag geloven is tweetaligheid een tussenstap naar integratie in of aanhechting bij Brussel. Vorige zondag nam men woorden in de mond als culturele genocide. Ik vind dat een zeer straffe uitdrukking. In de gemeenteraad van Wezembeek-Oppem is het woord etnische zuivering ook al gevallen. Het grote probleem is dat dergelijke uitspraken ongenuanceerd naar buiten komen. Men brengt er verslag van uit. Sommigen lezen alleen de Franstalige pers. Op die manier ontstaat een imagoprobleem.

Het is goed dat er in de beleidsnota van minister Vandenbroucke een belangrijke paragraaf gewijd

is aan de splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde. Al twintig jaar staat die splitsing bovenaan ons verlanglijstje. De Franstalige politici blijven de faciliteitengemeenten beschouwen als een wingewest. Zo lang die band niet doorbroken wordt, zullen er problemen blijven. De Franstalige politici hebben er dus alle belang bij de aanwezigheid van Franstaligen te versterken en de meningsverschillen aan te wakkeren. Het in- of uitschrijvingrecht is dus geen oplossing. Tijdens verkiezingsperiodes krijgen we heel wat propaganda in de bus van Brusselse en Waalse politieke partijen, vaak meer dan van Vlaamse partijen. Kortom, de faciliteitengemeenten zijn dus het meest rechtstreeks betrokken bij een splitsing en zullen er als eerste de vruchten van plukken.

Een oud zeer is de toepasbaarheid van Vlaamse regelgeving in faciliteitengemeenten. We vragen dan ook dat men de indirecte en directe toepasbaarheid in de faciliteitengemeenten systematisch zou nagaan. Het eerste ontwerp van het jeugdwetdecreet bijvoorbeeld was volkomen ontoepasbaar in onze gemeente. Door overleg is daar een en ander aan gewijzigd, zodat ook een onwillig gemeentebestuur dat moet toepassen. Bepaalde decreten en regels scheppen nog altijd problemen. Ik denk nog maar aan de bibliotheek van Wezembeek-Oppem. Zelfs het gemeentebestuur beseft dat het onwettig handelt, maar door de regelgeving is het moeilijk om sancties op te leggen. Dat probleem doet zich nu al tien jaar voor. Het is frustrerend om vast te stellen dat de Vlaamse overheid geen orde op zaken kan stellen ofwel omdat de wetgeving niet sluitend is, ofwel omdat diensten elkaar de zwartepiet toespelen. Zowel de administratie Binnenlandse Aangelegenheden als de administratie Cultuur vinden dat de ander de zaak maar moet oplossen.

Op de conferentie is gezegd dat de regel dat er in ieder schepencollege een vrouw zitting moet hebben volgens de Grondwet niet geldt in de faciliteitengemeenten. In dergelijk geval moet een decreet zeer duidelijk bepalen hoe de regels in de faciliteitengemeenten moeten toegepast worden.

Een ander voorbeeld is de toevoeging van de voorzitter van het OCMW aan het schepencollege. In de faciliteitengemeenten komt er dan een Franstalige meer in het college. Er moet nagegaan worden wat de gevolgen zijn voor de positie van de Nederlandstaligen. In Voeren bijvoorbeeld is er

een Nederlandstalige meerderheid, de toevoeging met stemrecht van een Franstalige OCMW-voorzitter brengt die meerderheid in problemen. Voor alle regelgeving moet de toepassing in de faciliteitengemeenten systematisch nagekeken worden. Dat is echter niet voldoende, de regels moeten ook afdwingbaar zijn.

In de culturele sector blijven er onwettige subsidies aan Franstalige verenigingen bestaan. Niet alleen Carrefour, dat na verschillende vernietigingen door het Arbitragehof op vraag van het Vlaamse Gewest, nu via Frankrijk gesubsidieerd wordt, ook andere aspecten van het Franstalige culturele leven worden door de Franstalige Gemeenschap substantieel gesubsidieerd. Dat gaat in tegen tenminste de geest van de staatshervorming van 1970. Dat akkoord liet toe dat de bestaande verenigingen voort gesubsidieerd werden, maar niet de nieuwe. Vanaf 1980 geldt hetzelfde voor de sociale sector. We stellen vast dat de afspraken die toen gemaakt werden over de moeilijk opvoedbare jeugd, ook niet toegepast worden.

We hopen dat het nieuwe Gemeentedecreet zal toelaten dat de afdwingbaarheid en de bestrafing van een en ander beter geregeld worden. De gemeentebesturen van de faciliteitengemeenten zijn immers zeer creatief in het bedenken van oplossingen voor de Franstaligen. De provincie roept de gemeenten geregeld op het matje, maar dat gebeurt nog te weinig.

De zes faciliteitengemeenten zijn juridisch waardevolle gemeenten en kunnen in die zin geen apart juridisch statuut krijgen. Dat is bevestigd in het Lambermontakkoord. Daardoor moet men elke keer de belangen van de andere Vlaamse gemeenten afwegen tegen het belang van de faciliteitengemeenten. In de vorige regeerperiode was beslist dat men het systeem D'Hondt zou toepassen in plaats van het systeem Imperiali. Dat zou een aantal bijkomende mandaten opgeleverd hebben in de Rand. Nu schijnt dat afgevoerd te zijn. Dat is een voorbeeld van de belangenafweging van de overige gemeenten en de faciliteitengemeenten.

Financiële sancties werken niet in de faciliteitengemeenten. Dat raakt de koude kleren van de gemeentebesturen niet. Wezembeek-Oppem heeft een spaarrekening van ongeveer 600 miljoen oude Belgische franken, Kraainem doet het nog beter en heeft een spaarpotje van ongeveer 750 mil-

joen frank. Het zijn dus zeer rijke gemeenten. De bibliotheek in Wezembeek-Oppem ziet af van de personeelssubsidie voor 1,5 fulltime equivalente medewerkers en nog een aantal provinciale subsidies door niet te voldoen aan de regels. Het gaat dan toch om een bedrag van ongeveer 3 miljoen frank per jaar. Men zal dus creatievere sancties moeten vinden.

Een groot probleem in onze gemeenten is het onthaal. De faciliteitengemeenten hebben allen een hoog aantal inwijkelingen. De inwijking is het grootst in de gemeenten aan de oostkant van Brussel, Wezembeek-Oppem, Kraainem, Sint-Genesius-Rode. Linkebeek en Drogenbos zijn kleine gemeenten en kennen een iets minder grote inwijking. Wemmel is een apart probleem. Het is waarschijnlijk de meest Vlaamse faciliteitengemeente, maar begint ook inwijkingsproblemen te hebben. De druk op de vastgoedmarkt is zeer groot. Door de uitbreiding van de EU komen er nieuwe ambtenaren. Iedere ambtenaar brengt gemiddeld 3,5 personen mee. De druk van de EU is zo groot dat ook de Franstalige inwijking afgeremd wordt.

Wezembeek-Oppem telt 20 procent buitenlanders, Kraainem 21 procent, Tervuren 26 procent, Overijse 17-18 procent, Hoeilaart ongeveer 15 procent. Dat zijn allemaal mensen die financieel zeer sterk staan en zich zeer moeilijk integreren: ze frequenteren hun eigen kringen. Als ze zich integreren, heeft het Nederlands een structurele handicap ten opzichte van het Frans, dat een grote cultuurtaal is. Ze komen ook naar onze gemeenten omdat wij grote scholen hebben: de Duitse school in Wezembeek-Oppem, de Britse in Tervuren en de Scandinavische in Sint-Genesius-Rode. Ook de Europese scholen liggen aan de periferie van Brussel en vrij dicht bij de faciliteitengemeenten. De Franstaligen rekenen die buitenlanders stevast bij hun taalgroep en beweren dat bijvoorbeeld Wezembeek-Oppem 80 procent Franstaligen telt. Dat is manifest onjuist: het gaat om 50 procent Franstaligen, 30 procent Nederlandstaligen en 20 procent buitenlanders. Maar ook in het buitenland leeft zeer sterk de idee dat België en Brussel Franstalig zijn en buitenlanders in de rand zijn er rotsvast van overtuigd dat ze eigenlijk in Brussel wonen. Daarom is op de conferentie met minister Vandenbroucke beslist dat er een 'thinktank' moet worden opgericht, waarbij ook moet gewerkt worden aan het imago van België in het buitenland.

De Franstaligen beroeren die snaar wel degelijk: als de Franstalige pers die enige bron van informatie is waaraan buitenlanders zich laven, is dat een probleem.

De buitenlanders hebben stemrecht voor de gemeenteraadsverkiezingen. Ze maken daar nog niet erg veel gebruik van. In Wezembeek-Oppem hebben zich bij de vorige verkiezingen enkele honderden van de 2.000 tot 3.000 potentiële kiezers ingeschreven. Maar die inschrijvingen blijven ook de volgende keer geldig en het aantal kiezers zal waarschijnlijk stijgen.

Sport is zeer belangrijk voor de integratie van anderstaligen. Dat lukt in de Vlaamse gemeenten, maar bij ons minder omdat ook een deel van het sportleven Franstalig is en de Franse Gemeenschap Franstalige sportclubs in de Rand direct en indirect subsidieert. Die clubs nemen deel aan Franstalige competities, hetgeen indruist tegen de afspraak tussen Adeps en Bloso. Nu de vzw De Rand een stafmedewerker sport heeft aangesteld, is er zich nu stilaan een Nederlandstalig sportleven in de faciliteitengemeenten aan het organiseren. Daar moet verder aan gewerkt worden.

Wij ervaren de vzw De Rand overigens als zeer positief. Zij heeft ervoor gezorgd dat het Nederlandstalig cultureel leven in de zes faciliteitengemeenten gestabiliseerd is en zelfs vooruitgaat. Ze werkt ondersteunend voor het indienen van de jeugdwerkbeleidsplannen in de zes. Ze heeft ook een opdracht in verband met de integratie van anderstaligen – maar dat lukt wat minder. Het aantal Franstaligen en buitenlanders dat ingaat op het culturele aanbod van de zeven gemeenschapscentra neemt toe, maar dat is een traag proces. De gemeenschapskranten die de vzw uitgeeft, worden als zeer positief ervaren. De plaatselijke berichtgeving was voorheen immers zeer sterk Franstalig gekleurd.

Het onderwijs is een van de moeilijkste materies in de zes faciliteitengemeenten. Het faciliteitenonderwijs is opgericht om de integratie te bevorderen. Het was uitdrukkelijk de bedoeling dat leerlingen na het Franstalige basisonderwijs zouden overstappen naar het Nederlandstalig secundair onderwijs. Maar dat is niet gebeurd. Wie zijn kinderen naar de Franstalige school stuurt, wil zich niet integreren. Die scholen, toch vreemde lichamen in de gemeenten, kosten de Vlaamse

Gemeenschap wel handenvol geld. De kwaliteit van het Nederlands in het Franstalig onderwijs is bovendien een probleem. Het toezicht gebeurt immers door de pedagogische inspectie van de Franse Gemeenschap.

In de vorige regeerperiode werd gezegd dat er opnieuw een taalinspectie zou worden doorgevoerd maar van de huidige federale regering horen we in dat verband niets. Het is onhoudbaar dat de directies eigenlijk bepalen wie er in de scholen zit. Dat laat bijvoorbeeld toe dat mensen, eenmaal ze ingeschreven zijn in de Franstalige school van Wezembeek-Oppem, daar voor de rest van hun curriculum terecht kunnen, ook als ze verhuizen. Dat druist zelfs in tegen de letter van de wet.

Iedere school in Vlaanderen, dus ook in de faciliteitengemeenten, is decretaal verplicht zich tot een CLB te wenden. Maar CLB's bestaan niet in de Franse Gemeenschap. Er was daarom gesuggereerd om voor de faciliteitenscholen het CLB van Brussel te gebruiken. Dat kan perfect Franstalige kinderen begeleiden, ook in de overgang naar het Nederlandstalig secundair onderwijs. In de vorige regeerperiode is, volgens ons illegaal, toegelaten dat die faciliteitenscholen PMS-centra van de Franse Gemeenschap kunnen blijven consulteren. Dergelijke PMS-centra zullen kinderen niet doorsturen naar het Nederlandstalig secundair onderwijs.

Ook het dossier van de onwettige muziekacademie in Wezembeek-Oppem sleept al tien jaar aan. De Franse Gemeenschap heeft een muziekschool in Sint-Pieters-Woluwe, met een Nederlandstalige en een Franstalige onderafdeling in Wezembeek-Oppem. De Franstalige afdeling is onwettig. De Franse Gemeenschap heeft ze zelfs ooit opgeheven maar is onmiddellijk teruggefloten. De factuur van Sint-Pieters-Woluwe voor het Nederlandstalige onderwijs wordt door de gemeente betaald, volkomen terecht, maar de Franstalige muziekschool functioneert eigenlijk gratis omdat er geen factuur meer gestuurd wordt naar Wezembeek-Oppem. Op dat dossier hebben al vijf ministers van Binnenlandse Aangelegenheden hun tanden op stuk gebeten.

Ook inzake de georganiseerde kinderopvang zijn er een aantal problemen met toepassingen in de faciliteitengemeenten.

Wat betreft de mobiliteit zijn er de nieuwe dwarslijnen van De Lijn gekomen. Dat is een hele vooruitgang ten opzichte van vroeger. Nu kunnen we van Wezembeek-Oppem naar Zaventem vanuit Kraainem. Het doortrekken van de lijn naar Vilvoorde zou een hele stap vooruit betekenen.

Over de vernederlandsing van het straatbeeld is al enkele jaren een discussie bezig. We zijn gelukkig dat dit in het Vlaamse regeerakkoord stond. We zijn er absoluut niet van overtuigd dat toponiemen of straatnamen moeten worden vertaald. Dat gaat allemaal terug op adviezen van de Vaste Commissie van Taaltoezicht van in 1932. Het rapport-Boes bood al een oplossing. We vinden dat er verder moet worden gedacht in de richting van de vernederlandsing van het straatbeeld. Het is psychologisch heel belangrijk om duidelijk de grens te stellen tussen Brussel, de faciliteitengemeenten en Brussel. Heel veel mensen leggen de grens tussen Brussel en Vlaanderen verkeerd. Dat geeft te maken met het straatbeeld. Als het straatbeeld van de faciliteitengemeenten duidelijk Nederlands zou zijn, zou dat helpen om duidelijker de grens te zien, ook voor anderstaligen en inwijkelingen.

De relatie met de Vlaamse administratie is verbeterd. Men begint meer en meer te weten waar de faciliteitengemeenten liggen. Af en toe moeten we nog zeggen dat de faciliteitengemeenten niet Brussel zijn, maar dat vermindert. Op federaal vlak is er nog altijd een probleem. Nog heel veel federale ambtenaren denken dat de faciliteitengemeenten een deel van Brussel zijn. Daar moet iets aan worden gedaan. We krijgen heel wat Nederlandstalige brieven met Franstalige adressen. Dat is eigenlijk niet meer normaal. Er zijn daarover al vragen in het federale parlement, maar er zijn alleen maar onduidelijke antwoorden gegeven over verantwoordelijkheden van ambtenaren. Als men de federale ambtenaar opbelt en vraagt waarom hij naar Wezembeek-Oppem Franstalige brieven stuurt, is het antwoord een keer op de twee dat Wezembeek-Oppem een van de Brusselse gemeenten is.

Sinds de provincie Vlaams-Brabant bestaat, is de relatie met de provincie duidelijk veel verbeterd. De unitaire provincie vroeger was gewoon onwerkbaar. De splitsing van de provincie en de inrichting van Vlaams-Brabant is op dat vlak een opluchting geweest. Er wordt geleidelijk aan meer toezicht gehouden op rekeningen, discrimina-

toire toepassingen van de regelgeving, het intern Nederlands beleid van de gemeenten. De provincie schiet tekort in het toezicht op het verloop van verkiezingen en dergelijke. Op dat vlak voert men een te voorzichtige politiek. De provincie zegt iets te veel dat ze het Vlaamse belang vooropstelt, maar in de praktijk gebeurt dat niet. Zeker verkiezingszaken laat men aanslepen zodat termijnen verlopen. In alle gemeenten waar er klachten zijn verlopen tegen de verkiezingen (Sint-Genesius-Rode en Wezembeek-Oppem), zijn er problemen met het toezicht op de verkiezingen. Men zou er moeten voor zorgen dat er niet de minste dubbelzinnigheid bestaat over de toepassing van de circulaire-Peeters bij verkiezingen. Totnogtoe heeft men altijd de federale minister ingeroepen.

Ik voorspel dat er moeilijkheden zullen zijn bij de gemeenteraadsverkiezingen in 2006. Als voorbeeld citeer ik een tekst die de burgemeester François Van Hoobroeck in de gemeenteraad van Wezembeek-Oppem naar voren heeft gebracht naar aanleiding van het arrest van 23 december 2004 over de circulaire Peeters: “De eentalige twaalfde kamer van de Raad van State heeft op 23 december 2004 de vordering tot nietigverklaring van de rondzendbrief van 16 december 1997 uitgaande van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden betreffende het taalgebruik in de gemeentebesturen van het Nederlandse taalgebied afgewezen wegens een gebrek aan belang in hoofde van onze besturen. De gevelde uitspraak is derhalve een arrest van verwerping waarvan geen gezag van gewijsde uitgaat. De erin ontwikkelde interpretatie van bepaalde artikelen van de bestuursstaalwet behoort met andere woorden tot de rechtsleer. Aangezien dit arrest op generlei wijze bindend is enerzijds en deze rondzendbrief, die overigens niets meer is dan een instructie aan de provinciegouverneurs met het oog op de uitoefening van het administratief toezicht, geenszins rechtstreeks verplichtingen oplegt aan de gemeentebesturen anderzijds, bestaan er geen juridische gronden waarom het college zijn genoegzaam bekende interpretatie van de coördinerende wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken zou wijzigen. Bovendien staat het onbetwistbaar vast dat de omstreden rondzendbrief uitgaat van een onbevoegde auteur.

De Vlaamse minister heeft op het bedoelde terrein geen enkele verordenende bevoegdheid. Hij is zich hiervan zelfs terdege bewust, zoniet zou hij

in het document niet herhaaldelijk herhalen dat hij geenszins verordenend wil optreden. Ten slotte zou ik de geachte vergadering willen laten opmerken dat we met ons standpunt in het goede gezelschap van de auditeur bij de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken verkeren. U weet ongetwijfeld dat overeenkomstig artikel 159 van de Grondwet de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten slechts toepassen in zoverre ze met de wetten overeenstemmen.”

Dat is zeer stichtende lectuur. Het bewijst dat als men met de verkiezingen van 2006 niet heel duidelijk is, men problemen gaat krijgen. Bij de vorige verkiezingen heeft het provinciebestuur te aarzelen opgetreden of in bepaalde gemeenten niet doortastend genoeg, in het bijzonder in Sint-Genesius-Rode. Men moet heel duidelijke afspraken over de verkiezingen, anders krijgt men problemen.

Huisvesting is voor ons ontzettend belangrijk. Het is een heel groot probleem voor de eigen bevolking. Bijna iedereen verdwijnt uit de gemeente. Dat heeft niet alleen op sociaal vlak een invloed, maar ook op cultureel vlak. In het bestuur van de verenigingen zitten genoeg mensen tot de leeftijd van 25 jaar, en dan gaan die allemaal weg. De fakkel wordt overgenomen door mensen van 40 jaar en ouder. In de verenigingen zit bijna niemand meer tussen 25 en 40 jaar. Dat wrekt zich op het sociale en culturele vlak. We zijn dan ook heel gelukkig dat men instellingen zoals bijvoorbeeld Vlabinvest uit de grond stampt.

Vlabinvest heeft moeilijkheden gehad. Dat is allemaal veel te traag gebeurd. Een heleboel mensen die hun hoop op Vlabinvest hadden gesteld, zijn ondanks alles toch uit de gemeente weggegaan. De laatste twee jaar is er een verbetering. Men moet absoluut blijven hameren op betaalbare huisvesting voor de eigen bevolking. De sector van sociale woningbouw is niet erg sterk uitgebouwd in de faciliteitengemeenten. Er zijn heel weinig sociale woningen in de faciliteitengemeenten. Er is een uitzondering, namelijk Wezembeek-Oppem dat acht procent sociale woningen heeft. Er kunnen heel weinig mensen in de sociale woningbouw terecht omdat er voorrang wordt gegeven aan de eigen inwoners. De tweede categorie zijn de mensen van het werkgebied van de maatschappij. We hebben toevallig een maatschappij met een eigenaardig werkgebied: Sint-Pieters-Leeuw, omdat de meerderheid van Wezembeek-Oppem zich nooit heeft wil-

len aansluiten bij Tervuren, wat de logica zelf zou zijn. Sint-Pieters-Leeuw is een mooie gemeente, maar nogal verafgelegen. Iemand van Sint-Pieters-Leeuw zal moeilijk in Wezembeek-Oppem komen wonen. Dat vormt een probleem. De derde categorie is al de rest. Dat wil zeggen ongeacht waar men vandaan komt. De derde categorie zijn in de praktijk allemaal ‘marginalen’ uit Brussel. Wie vanuit de naburige Vlaamse gemeenten (onder meer Tervuren, Zaventem, Kortenberg) in aanmerking komt voor een sociale woning, komt er niet in; de mensen van Brussel wel. Daarom pleiten we al jaren voor de invoering van een vierde categorie. Vermits het Vlaamse Gewest betaalt voor de sociale woningen, dient men voorrang te geven aan de mensen van het Vlaamse Gewest. Het doet er niet toe of ze al dan niet Franstalig zijn. De invoer van mensen uit het Brusselse Gewest is echt een probleem aan het worden.

Er zijn heel wat problemen, maar er wordt geleidelijk aan vooruitgang geboekt. De grootste problemen zijn huisvesting, de vernederlandsing van het straatbeeld, en toepasbaarheid en afdwingbaarheid van de regelgeving. Dat laatste is voor de wetgevende kamer veruit het belangrijkste. Als men iets beslist, moet men perfect weten of die beslissing bij ons kan worden toegepast en dat die kan worden afgedwongen.

2. Uiteenzetting door de heer Leo Peeters, Conferentie Burgemeesters Halle-Vilvoorde

De heer Leo Peeters, Conferentie van Burgemeesters van Halle-Vilvoorde: De burgemeesters van Halle-Vilvoorde zijn geen ondeugende jongens. Men schildert ze graag af als rebellen. Dat is helemaal het geval niet. Zij strijden voor de wet en voor de correcte toepassing ervan in hun streek.

Na mijn universitaire studies heb ik de kans gekregen enkele jaren als assistent te werken. Ik heb me toen onder andere beziggehouden met demografie en sociale geografie. Iedereen zou eens de financiële kaart van onze regio moeten vergelijken met de sociaal-geografische en de demografische kaart. Een beetje nadenken zal volstaan om het specifieke probleem te ontdekken waarmee deze regio kampt.

Wie dit probleem als het 177e probleem omschrijft, vergeet dat we er al 40 jaar mee bezig

zijn. Ik denk dat we vandaag bovenaan de politieke agenda staan. Er bestaat geen discussie over: dit probleem moet een oplossing krijgen.

De burgemeesters hebben een overlegcentrum opgericht: de Conferentie van Burgemeesters. Dat is begonnen in Lennik. Na de verkiezingen voor de Kamer was er een duidelijke vertekening van het stemmenaantal. In het kanton Lennik werden alle Franstalige stemmen uit het buitenland meegeld. Zonder ook maar enige motivatie. Iedereen viel van zijn stoel. Alle Vlamingen en alle burgemeesters besloten dat het zo niet verder kon.

Ondertussen was het arrest van het Arbitragehof er waarin wordt bepaald dat er een oplossing moet komen tegen 2007. Uiteraard zou men kunnen wachten tot 31 december 2006 maar we kunnen de problemen beter aanpakken wanneer ze opduiken. Dit probleem duikt nu op. We zouden kunnen terugkeren naar de vroegere toestand. Ik wil daar heel duidelijk over zijn: dat wil niemand. Wat we wel moeten doen, is de discriminatie wegwerken.

Ik heb als eerste burgemeester gezegd dat ik de Europese verkiezingen zou boycotten. We zouden dat opnieuw overwegen want de situatie is voor iedereen onbegrijpelijk. Het Waalse Gewest stuurde ons vanuit Namen alle gegevens. Zelfs ver buiten de Vlaamse Rand, in Londerzeel en Merchtem moesten alle Franstalige kandidaten kenbaar gemaakt worden. Voor de Senaatsverkiezingen geldt dezelfde regeling.

De burgemeesters ondernamen stille acties. We hebben alle partijvoorzitters bezocht. We hebben gevraagd om gehoord te worden door de gouverneur. We hebben altijd het staatshoofd in kennis gesteld van onze acties. We hebben zelf een wetsvoorstel voorbereid. Ik ben niet de man van meetings en straatactie. Ik heb steeds gezegd dat we deze strijd juridisch moeten winnen.

Ons wetsvoorstel maakt een splitsing bij gewone meerderheid mogelijk. Het heeft de toets van de Raad van State doorstaan. Het kreeg de steun van alle partijvoorzitters. Het werd gesteund in het Vlaamse regeerakkoord. Ik moet daar uitdrukkelijk aan toevoegen dat de Vlaamse Regering op dit ogenblik niets te verwijten valt.

Ondertussen werden de burgemeesters geconfronteerd met een gerechtelijke klacht. Vlaams minister

Frank Vandenbroucke wordt culturele genocide verweten. Alle burgemeesters zijn aangeklaagd wegens inbreuk op de antiracismewet met burgerlijke partijstelling. Dat betekent dat deze klacht niet kan geseponseerd worden. Voor burgemeesters die gewoon voor hun rechten opkomen is dat niet min.

Het kiesarrondissement splitsen is geen separatisme voor ons. Op federaal niveau moeten we alles doen wat we samen kunnen doen. Tegelijk moeten de deelstaten zo ruim mogelijke bevoegdheden krijgen om zich te kunnen ontwikkelen.

Onze acties zijn gebaseerd op de geschiedenis. In 1962 en 1963 waren het ook de kleine burgemeesters die de basis legden voor de talentellingen en de taalwetgeving. Het zijn opnieuw de kleine burgemeesters van het arrondissement die het initiatief hebben genomen.

Wij vinden de Grondwet en de wetten belangrijk. Wij vinden dat iedereen die moet naleven. We moeten het arrest van het Arbitragehof volgen. Ik hoor vaak dat de Brusselse Vlamingen in dit dossier verwaarloosd worden. Dat klopt niet. Wij maken apparentering mogelijk. Uit onze cijfers blijkt dat apparentering niet in het nadeel is van de Brusselse Vlamingen. Daar mag geen twijfel over bestaan. Als we de Grondwet en de wetten niet volgen, leven we niet langer in een correcte rechtsstaat.

Uiteindelijk gaat het ons ook om politieke geloofwaardigheid. De verschillende partijen hebben een aantal toezeggingen gedaan om de discriminatie van 550.000 personen weg te werken.

Voor ons mogen Franstaligen altijd kandidaat zijn in ons arrondissement. Het kan echter niet langer dat de grote Franstalige partijen hun grote kanonnen inzetten in ons arrondissement. Ik apprecieer de heer Van Eyken. Hij is hier welkom. Maar hij is één tussen al de rest. Nu is het beeld tijdens de federale verkiezingen helemaal anders.

De splitsing van het gerechtelijk arrondissement is zo mogelijk nog belangrijker. Iedereen ziet dat de situatie in Halle-Vilvoorde anders is dan in Brussel. De gerechtelijke achterstand heeft gevolgen voor de manier waarop dossiers van Vlamingen er behandeld worden. Dat is de feitelijke juridische tweetaligheid van Halle-Vilvoorde. Een eigen

regeling voor Halle-Vilvoorde is voor elk individu van belang.

Wij vragen respect voor de wetten en voor de Grondwet. Meer niet. Ik hoor vaak dat men daar niet wakker van ligt. Ik denk dat er enorm veel mensen mee bezig zijn in ons arrondissement en in onze regio. Dit probleem is een probleem van sociale achteruitgang en van een gebrekkige sociale ontwikkeling. Men moet beseffen dat we ook daartegen strijden.

3. Uiteenzetting door de heer Michel Doomst, Conferentie Burgemeesters Halle-Vilvoorde

De heer Michel Doomst: Ik heb deze situatie al een viertal keren meegemaakt. Eén keer zat ik aan de andere kant. Ik voel me nu minder gebonden en kan vrijer spreken.

Ik vraag iedereen interesse op te brengen voor dit dossier. Men moet goed beseffen dat we onze acties niet zomaar voeren. Als dit dossier nog tien jaar aansleept, zal de patiënt blijven achteruitgaan. Wij willen niet dat we uiteindelijk tot euthanasie moeten overgaan. Er moet dringend iets gedaan worden. Daarom appreciëren we het actieplan. Tegelijk moet deze commissie beseffen dat dit plan niet zonder gevolg kan blijven.

Ik vraag de commissie een vooruitgangsrapport te maken over deze punten. Misschien moeten we over een jaar nog eens samenkomen om de concrete cijfers eens te bestuderen. We moeten de concrete vooruitgang op een aantal vlakken van nabij volgen. We mogen de huidige toestand immers niet laten aanslepen. We moeten de Vlaamse overheid, vzw De Rand, de provincie Vlaams-Brabant en burgemeesters, schepenen en mandatarissen uit andere gemeenten daar nauwer bij betrekken. Deze commissie moet de toestand ter plaatse volgen.

Als er geen vooruitgangsrapport komt, zal alles opnieuw bij woorden blijven. Ik heb alle plannen bij me. Sommige plannen zijn al bijna tien jaar oud. Het recentste actieplan, nl. de beleidsnota, bevat veel zaken die in 1996 al werden aangehaald. Ze zijn tien jaar later nog steeds niet uitgevoerd.

We moeten ons op een aantal thema's concentreren. Huisvesting is de absolute prioriteit. Vlabin-

vest is al geëvalueerd. Ik heb de indruk dat we de zaken creatiever en meer terreingebonden moeten aanpakken opdat meer Vlamingen in de Rand komen wonen. Slagen we daar niet in, dan krijgt de sociaal-culturele onderbouw van de gemeenschap niet de nodige verjonging en het nodige dynamisme om een en ander te ontwikkelen in de faciliteitengemeenten. Ik raad de commissie aan om thema per thema te bestuderen. Geen theoretisch gezwam over grote plannen. We moeten de mensen duidelijk maken wat we concreet zullen doen of we moeten hen duidelijk melden dat we het gewoonweg niet kunnen. De ontmoediging neemt immers toe.

De kern van de zaak is: de Vlamingen opnieuw goesting doen krijgen om in de Rand rond Brussel te komen wonen. Daarvoor hebben we echter instrumenten nodig. We moeten het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen makkelijker en soepeler toepasbaar maken. Ik heb het gevoel dat we nu met een stalinistische aanpak zitten. In de Rand zitten we daar echt mee gewrongen. Het is heel moeilijk uitvoerbaar. De theoretische benadering maakt het ons niet mogelijk om praktisch in te spelen op de woonbehoeften.

Ik vestig ook de aandacht op het gebrek aan communicatie van de Vlaamse overheid ten aanzien van de anderstalige Randbewoners. Zij vernemen te weinig over wat de Vlaamse Gemeenschap voor hen doet en krijgen daardoor de indruk dat het gebied feitelijk tweetalig is. Het Vlaams Parlement moet zich dringend buigen over manieren om de Vlaamse overheid positiever en attractiever voor te stellen.

Beide thema's vergen mensen en middelen. Zonder task force op het terrein blijft alles theorie. Ik merk in dit verband op dat wie dat dagelijks aan den lijve ondervindt, meestal gevoeliger is voor de problemen dan mensen uit andere provincies.

En dan is er nog het probleem van de behandeling in de eigen taal bij de spoeddiensten in de Rand. Dat frappeert iedereen die ooit live meemaakte dat mensen in een wanhopige toestand geconfronteerd worden met een arts die hen niet begrijpt. Het resultaat is slechte begeleiding in penibele omstandigheden.

Tot slot wijs ik op de laattijdige behandelingen van klachten bij verkiezingen. Soms worden ze

pas twee dagen voor de verkiezingsdag ontvanke-lijk verklaard, soms zelfs na die datum. Uiteraard is het kalf dan al verdronken. De gesplitste provincie Vlaams-Brabant moet alerter reageren dan thans het geval is.

Als de Vlaamse overheid de problemen in de Rand selectief aanpakt, kunnen we ons hopelijk volgend jaar buigen over de resultaten.

4. Uiteenzetting door de heer Willy De Waele, Conferentie Burgemeesters Halle-Vilvoorde

De heer Willy De Waele: De ontleding door de heer Walraet was zeer correct. De wetgeving over de faciliteiten wordt inderdaad niet correct toegepast en zeker niet wederkerig. Mijn conclusie is eenvoudig: schaf ze af. Het zijn tenslotte geen rechten maar voorrechten. Wie verhuist, neemt zijn kiesrecht niet mee. Het Vlaams Parlement is op dat vlak te verdraagzaam. Bij de Franstaligen gaat het er anders aan toe. Een tiental jaar geleden mocht de rechtmatig gekozen Van Overstraeten zelfs de eed niet afleggen in zijn assemblee. Ik betreur dat dit hier niet wordt toegepast.

Ook de werking van het gerechtelijk arrondissement is een groot probleem. In mijn gemeente lopen meer dan 150 zaken voor bouw- en milieu-overtredingen. Maar het laatste vonnis dateert van 1989. Dat levert een zeer grote rechtsonzekerheid op bij de overheid en bij de burgers.

Hoe komt het dat men er na 40 jaar nog altijd niet in geslaagd is dit 177e dossier te regelen? Het antwoord is eenvoudig. De Vlamingen zijn op consensus gericht, terwijl de Franstaligen van het conflict uitgaan. Zij schermen met de Belgische eenheid, die ook wij steunen, maar niet te allen prijzen. Ik roep het Vlaams Parlement ertoe op om zich op dezelfde wijze op te stellen als zijn Franstalige tegenhanger.

5. Vragen van de leden en antwoord van de sprekers

Mevrouw Greet Van Linter: Ik had graag meer uitleg over de problemen van Kind en Gezin in de Rand.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: De heer Walraet stelt een continuïteit vast tussen de actieplannen van de vroegere regeringen en de beleidsnota van de huidige. Vindt hij dat laatste ook voldoende? Ik denk persoonlijk dat veel meer mogelijk is.

Hij stelde ook vast dat de Vlaamse overheid de faciliteiten tegenwoordig restrictiever toepast. Maar anderzijds krabbelt zij terug op het vlak van de vernederlandsing van het straatbeeld. Zij wacht zogenaamd op juridische zekerheid over de aanbevelingen-Boes. Maar betekent dat niet een eindeloos uitstel?

Er zouden aanwijzingen zijn dat Franstalige sportclubs direct of indirect gesubsidieerd worden door Administration de l'Education Physique et du Sport (Adeps). Is dat concreet aantoonbaar?

De burgemeesters maken geen verwijten aan de Vlaamse Regering. Het probleem ligt inderdaad niet bij haar maar bij de Vlaamse partijen. Zij maken van 'onverwijld' een rekbaar begrip. De heer Peeters benadrukt dat hun actie niet past in een separatistisch scenario. Voor onze fractie is het echter wel een symbolisch dossier. Het illustreert dat een meerderheid binnen de minderheid in dit land het beleid bepaalt, terwijl het zou moeten gaan om de naleving van de wet.

De heer Doomst sprak over het belang van het woonbeleid, waar een creatieve aanpak nodig is. Welke zijn de specifieke problemen inzake ruimtelijke ordening waarnaar hij verwees?

De heer Mark Demesmaeker: Ik wil vooreerst mijn dank, maar ook respect en bewondering voor de burgemeesters uitspreken. Heeft de spreker ideeën over hoe de vernoemde afdwingbaarheid en de bestraffing concreet gemaakt kunnen worden? Wat de huisvesting betreft, is de minister van Ruimtelijke Ordening bezig met de invulling van het Vlaamse stedelijke gebied rond Brussel. Er is enerzijds behoefte aan voldoende ruimte om te bouwen en wonen, anderzijds is er een grote verstedelijkingsdruk in de Rand. Een groot deel van de Vlaamse Rand zal allicht ingekleurd worden als een groot stedelijk gebied rond Brussel. Wat is de mening van de sprekers daarover?

De heer Christian Van Eyken: Ik wil vooral vragen stellen aan de heer Walraet. Ook ik zou graag meer concrete informatie hebben over wat hij pre-

cies bedoelt met de afdwingbaarheid van een en ander.

Sommige sportverenigingen zouden subsidies krijgen van Adepts van de Franse Gemeenschap. Bij mijn weten krijgen de sportverenigingen in mijn gemeente dergelijke subsidies niet. Kan de spreker daarover meer duidelijkheid scheppen?

Ik ben blij dat de spreker aanhaalt dat zowel Franstaligen als Nederlandstaligen verdrukt worden door de ambtenaren van de Europese Unie, die vooral in de oost- en zuidrand rond Brussel komen wonen. Het verwondert me dat de heer Walraet zegt dat eens een leerling ingeschreven is in een Franstalige school, zelfs als hij niet meer in de gemeente woont, op een onwettige wijze toch kan les blijven volgen in die school. Kan hij dat staven met concrete gegevens? De Franstalige verenigingen van de Rand en de faciliteitengemeenten krijgen volgens de spreker substantiële subsidies. Kan hij een orde van grootte geven? Kan hij de problemen met Kind en Gezin en de kinderopvang verduidelijken?

De heer Steven Vanackere: Hoe vaak is de Conferentie van Vlaamse Mandatarissen de vorige regeerperiode samengekomen? Wat zijn de vergaderplannen voor deze regeerperiode? Komt dat college regelmatig samen? De problemen zijn er al twintig jaar. Het is belangrijk om na te gaan of er al dan niet vooruitgang geboekt wordt. Is de conferentie niet het meest geschikt om een voortgangsrapport op te stellen? Is zij daarvoor geëquipeerd? Beschikt ze over voldoende expertise om op zoek te gaan naar statistische informatie en zo een status quaestionis op te stellen? Ik heb de indruk dat er op sommige vlakken weinig gepresteerd wordt. Er kan pas nuttig aan politiek gedaan worden als er een duidelijk beeld is van de evolutie en de huidige situatie.

Het Lambermontakkoord maakt het niet gemakkelijker om de faciliteitengemeenten anders te behandelen dan de andere gemeenten. De voogdij moet op dezelfde manier uitgeoefend worden. In de Brusselse gemeenten zijn bijvoorbeeld convenants mogelijk, daar kan men op andere manieren de doelstellingen halen.

Nochtans kan het ook zijn dat andere gemeenten dan de faciliteitengemeenten zich niet aan de afspraken met de Vlaamse Gemeenschap over

de cultuursector houden. Ook dan is het voor de administraties van Cultuur en Binnenlandse Aangelegenheden niet altijd duidelijk wie er moet ingrijpen. Is de onwettige toestand van de genoemde bibliotheek uniek? Kan de spreker verduidelijken waaruit de onwettigheid juist bestaat? Welke decretale verplichting wordt geschonden?

Worden dergelijke onwettige toestanden het best aangepakt door de minister van Cultuur? De heer Walraet schijnt te zeggen dat de instrumenten van die minister beperkt blijven tot het intrekken of niet toekennen van subsidies, wat sommige gemeenten niet echt stoort. Dan moet men beroep doen op een voogdijcontrole hetzij door de minister van Binnenlandse Aangelegenheden of door de provincie.

Kan de vzw De Rand, die volgens de spreker een grotere rol zou moeten spelen bij het onthaal van in het bijzonder de buitenlandse nieuwkomers, beschikken over de adressen van de nieuwkomers? Of blijven die gegevens enkel in handen van de gemeenten?

De heer Sven Gatz: De idee van het voortgangsrapport is goed, maar kan geïntegreerd worden in de jaarlijkse beleidsbrief van de minister. Ik was immers aangenaam verrast dat de beleidsnota van minister Vandenbroucke veel meer uitgaat van cijfermateriaal. In het algemeen worden de beleidsnota's meer dan in de vorige regeerperiode geënt op de Angelsaksische traditie van de 'facts and figures'. Als de minister het daarmee eens is, kunnen we volgend najaar de evolutie volgen.

Volgens minister Vandenbroucke werkt een task force nu de beleidsnota uit en zal die eventueel actieplannen opstellen. Zijn de sprekers daarbij betrokken? De sprekers hebben geregeld contact met kabinetten en ministers. Wat is de impact van die contacten? De voorbereiding van het Gemeentedecreet gaat stilaan in een finale fase. Hebben de sprekers daar een invloed op gehad? En op andere regelgeving?

Hoe zit het met de implementatie van Vlaamse regelgeving door de gemeenten, bijvoorbeeld inzake het lokaal jeugdwerkbeleidsplan? Slaagt u er in de Franstalige meerderheid Vlaamse decreten op hun grondgebied te laten implementeren omdat ze weten dat daar middelen tegenover staan? Is er op dat vlak al dan niet vooruitgang te merken?

Integratie van de internationale gemeenschap zal altijd moeilijk blijven. Een groot deel van de buitenlanders weten dat ze hier maar tijdelijk zijn en hebben dus niet direct de behoefte aan integratie. Een deel ervan blijft echter langer dan ze zelf oorspronkelijk gedacht had en daarop zouden we ons moeten kunnen richten. Terwijl we integratie wellicht niet voldoende in de hand hebben, is dat voor informatie wel het geval. Hoe zit het met de informatie over het Vlaamse onthaalbeleid en de Vlaamse politiek in het algemeen? Wat is er op dat vlak de voorbije toen jaar al gebeurd? De vzw De Rand erkende onlangs nog dat de impact van de RandKrant op de buitenlanders niet zo groot is.

De heer Francis Vermeiren: Ik hoor hier een aantal zaken die me vreemd voorkomen. Ik dacht dat de vijf of zes burgemeesters die we vandaag ontvangen, onderling akkoord gingen. Ik hoor Michel Doomst zeggen dat de regering de laatste tien jaar onder de ministers van Wonen Norbert De Batselier en Leo Peeters een stalinistisch beleid hebben gevoerd. U zal zich herinneren dat ik voormalig minister-president Van den Brande herhaaldelijk heb geïnterpelleerd over Vlabinvest. Ik vroeg hem telkens het aanzienlijke krediet voor Vlabinvest over te hevelen naar minister Peeters, die daarmee vlugger in het voordeel van de Vlamingen zou kunnen ageren. De toenmalige minister-president reageerde daar niet zo positief op. Nu is dat ten dele gebeurd, maar er is nog vooruitgang nodig.

Ik vind het zeer goed dat de heren De Batselier en Peeters als minister drastische wijzingen hebben doorgevoerd inzake de toewijzing van sociale woningen om het politieke cliëntelisme te vermijden. Maar het gevolg daarvan is ook dat de sociale mix niet in de hand is gewerkt en dat er meteen ook een taalprobleem is ontstaan: Vlamingen, vooral in onze regio, komen bijna niet meer in aanmerking voor een sociale woning omdat ze meer verdienen dan andere mensen. Daar moet iets aan gebeuren. Gaat u akkoord met de stelling van minister Keulen dat we een middel moeten vinden om aan de verdringing van Vlamingen in hun eigen gemeenten door Vlaamse woondecreten te verhelpen? Dat is een positieve kentering die ik hier vaststel. Twee van de mensen die vandaag aanwezig zijn, hebben indertijd immers nog volledig voor het tegenovergestelde gepleit.

Ik vind het goed dat men de zaken opvolgt. Maar ik wil verwijzen naar het begin van het probleem.

Het zou goed zijn om eens na te gaan welk standpunt de diverse partijen in 1962 inzake de splitsing innamen. Wie toen tegen pleitte, was de partij van de heer Vanden Boeynants. Dat is de Jacques Simonet of de Olivier Maingain van vandaag. Men wijst al te gemakkelijk met de vinger naar de Franstaligen die in onze gemeente komen wonen en die niet bereid zouden zijn zich aan te passen. Ik ken heel veel mensen die dat wel willen, maar ze staan onder druk van Franstalige politici en de Franstalige pers, die voor haar voortbestaan vecht. Ik wil de heer Van Eyken vragen waarom de politici zich enkel op dat probleem toespitsten in plaats van zich te integreren en op die manier hun ambities in te vullen.

Hoe willen de burgemeesters het onthaal organiseren en op een gezonde manier strijden tegen het voortbestaan van Franstalige politieke partijen, zodat we niet met getrokken messen tegenover elkaar moeten staan? Dat heeft immers een contraproductief effect op de gewone Franstalige burger.

De heer Jan Walraet: Kind en Gezin is bevoegd voor het organiseren van de kinderopvang, ook in de faciliteitengemeenten. Maar die raakt daar moeilijk van de grond. Eenmaal een project uit de startblokken schiet, zijn er problemen met de subsidiëring. De briefwisseling met de schepen gebeurt in Wezembeek-Oppem bijvoorbeeld in het Frans.

Voor de organisatie van de kinderopvang dient men rond de tafel te gaan zitten met Kind en Gezin. Er is een reële vraag vanuit de faciliteitengemeenten, maar het aanbod is een probleem. Daar gaat men rekening moeten houden met het feit dat er grote aantallen Franstaligen zijn, maar ook met het feit dat de faciliteitengemeenten Vlaamse gemeenten zijn. De gemeentebesturen gaan soms ook moeilijk om met Vlaamse administraties. Het gemeentebestuur van Wezembeek-Oppem bijvoorbeeld heeft daar om principiële redenen problemen mee.

De heer Van Nieuwenhuysen heeft gesproken over een vooruitgang en continuïteit. Vroeger waren het actieplannen voor de Rand en nu is er een beleidsnota. Het is belangrijk dat er een continuïteit is in de plannen. Of de beleidsnota voldoende is, zal de praktijk moeten uitwijzen. We zijn tevreden als men realiseert wat daarin staat. Met de vorige actieplannen zijn we vaak op onze honger

blijven zitten. We zijn gaan praten met minister Vandenbroucke en minister Keulen. De suggestie van verschillende commissieleden om regelmatig een voortgangsrapport te maken is een goed idee. Dat kan ertoe aanzetten om na te denken over wat er met de opmerkingen is gebeurd. Een voortgangsrapport kan een incentive zijn om iets meer met de opmerkingen te doen. De vorige actieplannen zijn iets te weinig uitgewerkt geweest.

Tijdens de vorige regeerperiode was men iets positiever over het rapport-Boes. Men zal op een bepaald ogenblik moeten bepalen wat men met het beleid beoogt. We hopen nog altijd dat men duidelijk een proactief beleid gaat voeren, ondanks de twijfels van sommige juristen, en dat men de vernederlandsing van het straatbeeld in de faciliteitengemeenten gaat doorvoeren. We zijn daar absoluut voorstander van.

Wat betreft Adeps is het zo dat we geen inzage hebben in de boekhouding van de clubs. Uit privé-contacten met verenigingen blijkt dat die wel degelijk geld krijgen van de Franse Gemeenschap. Het is ook zo dat men voor competitie aansluit bij Adeps. Wie aangesloten is bij de Belgische Voetbalbond, krijgt indirect werkingstoelagen. De Franstalige liga's zijn in die gemeenten zeer actief met alle mogelijke sporten. Adeps geeft ook ondersteuning door materiaalverhuur en dergelijke. Er is geen enkel probleem om een Franstalige sportclub op te richten en voort te werken onder het hoedje van Adeps. Ik heb geen concrete cijfers over de subsidiëring. Er waren op een bepaald moment afspraken tussen Adeps en Bloso over het respecteren van grenzen, maar we hebben de indruk dat die afspraken momenteel niet meer gelden.

De afdwingbaarheid is een moeilijk probleem. Een voorbeeld is het jeugdwerkbeleid. Daar kan door een omweg iets worden gedaan door het jeugdwerk zelf. Wat betreft de onwillige besturen en de toepassing van dwangvoogdij en dergelijke moet men rond de tafel gaan zitten samen met een aantal experts-juristen om te zien wat er kan gebeuren. Bij iedere regelgeving moet systematisch worden nagekeken hoe een beslissing toegepast kan worden. In de meeste gevallen zal dat geen probleem zijn, maar als men echt tegendraads is, moet men nadenken hoe men dat systematisch op het terrein gaat toepassen. De verantwoordelijkheid van het schepencollege is een van de heikele pun-

ten. Als het college een manifest onwettige beslissing neemt, kan men dit totnogtoe op geen enkele manier verplichten om een stap terug te zetten. De financiële sanctie heeft geen enkele waarde in deze gemeenten. Men moet nadenken over de individuele verantwoordelijkheid van bestuursorganen en van de leden ervan.

Wat het Vlaamse stedelijke gebied betreft, vrijwaren we de open ruimte. De open ruimten in de meeste faciliteitengemeenten (die in 1976 met het gewestplan zijn ingevoegd) blijven redelijk standhouden. Er is ook een verandering in de opinie van de Franstalige gemeentebesturen. Die waren vroeger gericht op zoveel mogelijk uitbreiding (zoveel mogelijk bouwen). De huidige inwoners zijn meer overtuigd van het nut en belang van open ruimten. Voor de bescherming van de open ruimte gaat men nu ook Franstalige gemeentebesturen meekrijgen. Als men de densiteit verhoogt, gaat dat uiteraard leiden tot problemen. In de meeste faciliteitengemeenten zijn er geen woonuitbreidingsgebieden (in Wemmel wel). De verdichting van het weefsel geeft aanleiding tot problemen op het vlak van mobiliteit en dergelijke. Onze opinie is dat we de verstedelijking moeten tegengaan, maar de vraag is hoe.

De muziekschool is al tien jaar een probleem. Men krijgt geen oplossing omdat er geen dwangoplossing is of blijkbaar geen middelen zijn om er tussen te komen. Men speelt de zwartepiet door aan elkaar: moet Cultuur of Binnenlandse Zaken optreden? Het gaat om symbooldossiers en men moet zeker zijn van hetgeen men doet. Het is niet ideaal dat men wordt teruggefloten.

De heer Luk Van Nieuwenhuysen: De opeenvolgende Vlaamse regeringen hebben niets gedaan omdat ze zagezegd gechanteerd worden: als de Franstalige afdeling de deuren moet sluiten, zal ook de Nederlandstalige afdeling worden gesloten.

De heer Jan Walraet: Dat is juist. Het gemeentebestuur van Wezembeek-Oppeem heeft dat herhaaldelijk gezegd. Het is Sint-Pieters-Woluwe die een onderafdeling heeft en de Vlaamse autoriteit kan dus zelf een Vlaamse muziekschool oprichten. Ik ben er niet van overtuigd dat men effectief de Nederlandstalige afdeling zal sluiten.

De bibliotheek is niet in orde op het vlak van de 25/75-regel en ook niet op het vlak van de lokalen.

Er is geen jeugdafdeling en dergelijke. Men voldoet niet aan de normen, maar men weigert daar aan iets te doen zolang men niet afstapt van de 25/75-regel. De subsidies zijn al een aantal jaren ingetrokken, maar alles blijft zoals het is.

Op het vlak van huisvesting is het fenomeen van de verdringing door EU-burgers reëel.

Even reëel is het fenomeen van de inschrijving van leerlingen uit andere Vlaamse gemeenten voor één jaar in de Franstalige scholen en er het hele curriculum blijven. De regelgeving wordt niet gerespecteerd. Er is ook geen inspectie daarvan.

De heer Christian Van Eyken: De scholen moeten toch de lijsten overmaken aan de Vlaamse Gemeenschap? Die kijkt ze na door ze te vergelijken met de gegevens van het Rijksregister.

De heer Jan Walraet: Dat kan wel zo zijn, maar ik stel vast dat wat ik beschreef, werkelijk gebeurt.

Dat de Franstalige verenigingen subsidies ontvangen, staat vast. Wij weten dat. Voorstellen om alle subsidies van andere overheden systematisch bekend te maken worden van Franstalige zijde altijd geweigerd. Tien jaar geleden – en er is geen reden om aan te nemen dat dit verminderd zou zijn – bedroeg de grootte ongeveer 1,4 miljoen Belgische frank. Een persartikel in Le Soir bevestigt dat.

De conferentie heeft vorige zittingsperiode vier keer vergaderd. Dat is duidelijk te weinig. Voortaan wordt het drie, vier keer per jaar. De onderwerpen zijn probleem dossiers en delen van het beleid. Zo mag men zich binnenkort aan problemen rond de verkiezingen verwachten.

De heer Steven Vanackere: Ontvangt de conferentie middelen?

De heer Jan Walraet: Neen. Wel is er logistieke steun vanwege vzw De Rand voor de lokalen, de uitnodigingen en de verslaggeving. Maar er zijn verder geen werkmiddelen vanwege de Vlaamse overheid.

De heer Steven Vanackere: Misschien kunnen de gemeenten zelf iets doen voor hun mandatarissen

die samenwerken en samen verantwoordelijkheid nemen?

De heer Jan Walraet: Ik zal het proberen.

Met het voorgestelde voortgangsrapport kan ik mij akkoord verklaren.

De problemen rond Lambermont hebben te maken met administratief bestuur. Het is moeilijk om een algemene regel zodanig te formuleren dat hij ook bruikbaar is voor de faciliteitengemeenten zonder een aparte paragraaf waarin men duidelijk zegt hoe het daar gesteld is.

Tot voor kort werd er niet veel aandacht besteed aan het probleem van de bibliotheken omdat ook veel Vlaamse gemeenten er geen hadden. Dat is thans anders. Voor de kleine gemeenten Drogenbos en Linkebeek was er geen probleem omdat zij binnen de regelgeving konden ondergebracht worden binnen een grotere. In Rode en Wemmel zijn er gemeentelijke openbare bibliotheken. Die van Wezembeek-Oppeem voldoet niet en in Kraainem is er geen. Men probeert daar wel iets uit de grond te stampen, maar ik vrees dat het problematisch wordt om decretaal in orde te zijn. Nochtans was de verstandhouding binnen het schepencollege tot nu toe vrij goed.

Voor de adressen van nieuwkomers blijkt men afhankelijk van de gemeenten. Het is aberrant dat de schepen van een gemeente wel over die lijst kan beschikken, maar de minister-president van de Vlaamse Gemeenschap niet. De schepencolleges bepalen thans wie inzage krijgt en wie niet. Het is nodig om dat op federaal vlak in orde te brengen.

Wij hebben contact met minister Vandenbroucke, ook in verband met de groeiende problemen in het Nederlandstalige onderwijs. Zij zijn analoog aan die van Brussel, al zijn ze nog niet zo acuut. Het gaat erom dat de taalcriteria gekoppeld zijn aan socio-economische criteria, waardoor wij geen extra uren krijgen.

De inpassing in de Vlaamse regelgeving gaat erop vooruit voor wat de 'objectieve' beleidsdomeinen betreft. De sociale en culturele blijven moeilijk. Maar voor milieu en mobiliteit schrijft men zich makkelijker in dan vroeger. Men beseft ook de subsidiemogelijkheden.

Integratie en informatie is inderdaad zeer moeilijk. We hebben een 'thinktank' met specialisten nodig. De bestaande zestalige brochure van de Vlaamse Gemeenschap bereikt niet iedereen.

Vzw De Rand en de Randkrant worden als positief ervaren. De organisatie van taallessen is een succes, met name in Wezembeek-Oppem en Kraainem. Dat alleen zal niet volstaan. Echte integratie is moeilijk haalbaar omdat ze in hun eigen cirkel leven.

De heer Francis Vermeiren: In Sterrebeek merk ik dat Engelsen en Duitsers vlugger beslissen om Nederlands te studeren dan Waalse inwijkelingen. Engelsen en Duitsers slagen er vlot in om Nederlands te spreken.

De heer Jan Walraet: Dat heeft voor een deel te maken met hun mentaliteit. Als een Vlaming naar Spanje trekt, leert hij Spaans. Als een Waal naar de Rand trekt, denkt hij dat hij in Brussel is. Er is geen enkele stimulans om Nederlands te leren.

Wij kennen ook het fenomeen dat Vlamingen uit sociale woningen worden verdreven. Een minder bemiddelde Vlaming uit Zaventem zal het altijd moeten afleggen tegen een minder bemiddelde Brusselaar. Op die manier worden sociale woonwijken getto's. We moeten daar iets aan doen. Inwoners van het Vlaams Gewest, zowel Nederlandstaligen als Franstaligen, zouden voorrang moeten hebben op inwoners uit een ander gewest.

De heer Willy De Waele: Vooral de laatste woorden van de heer Vermeiren zijn mij bijgebleven: met getrokken messen. Ik begrijp die woorden niet goed. De Conferentie van Burgemeesters van Halle-Vilvoorde vraagt alleen dat het Belgische staatsverband wordt toegepast zoals afgesproken in en goedgekeurd door Kamer en Senaat. Wij vragen absoluut geen voorrechten.

Wie stelt dat staatsverband stelselmatig in vraag? De Franstaligen. Wie respecteert de territoriale homogeniteit en integriteit van Vlaanderen niet? De Franstaligen. Wij hebben nog nooit ook maar één vierkante centimeter Waals grondgebied opgeëist. Vandaag lees ik in de krant dat de Franstaligen Vlaams gebied willen annexeren. Daarnaast wil men een virtuele corridor naar Wallonië. Wat bedoelt men daar overigens mee? Wij zouden kunnen vragen om van Brussel een zesde Vlaamse

provincie te maken. Waarom niet? Brussel behoort territoriaal gezien tot Vlaanderen.

Wie past de taalwetten niet toe? Ik nodig iedereen uit eens langs te gaan in de ziekenhuizen in de Rand rond Brussel. Een Vlamingen wordt daar bewust niet aangesproken in zijn moedertaal. Het Medisch Urgentieteam van Halle werkt om welbekende redenen niet. Vlamingen in Herne, Galmaarden en Bever worden bediend door een een talig Medisch Urgentieteam uit Tubize. Recent met dodelijke afloop.

Wie heeft voordeel bij onze grendelgrondwet? België wordt door een minderheid geregeerd want 39 federale Kamerleden volstaan om dossiers te blokkeren.

Ik zoek geen conflict met mijn Franstalige landgenoten. Ik wil in symbiose samenleven met hen, maar dan moet zij ons ook respecteren. Wie heeft alle baat bij de transfers? Wij niet. Bovendien hypothekeren die transfers investeringen in Vlaanderen. Denk maar aan de tweede spoorverbinding met Antwerpen. De PS heeft dat dossier geblokkeerd door een belangenconflict in te roepen.

De Vlaamse mandatarissen zoeken geen conflict. Wij vragen alleen de rechten die ons door Kamer en Senaat zijn toegekend en wettelijk vastliggen. Wij vragen in het bijzonder de splitsing van de kieskring en het gerechtelijk arrondissement zonder enige compensatie.

De heer Francis Vermeiren: Voor alle duidelijkheid: die getrokken messen zitten niet in Vlaamse handen.

De heer Michel Doomst: De kern van de zaak is dat onze ruimtelijke ordening te rigide is waardoor we de behoefte aan nieuwe sociale woningen niet soepel kunnen bevredigen. De landelijke gemeenten in de brede rand rond Brussel vinden dat het kader waarbinnen ze een oplossing moeten zoeken voor de woonbehoefte veel te rigide is. Ik heb daar al enkele keren over gepraat met Vlaams minister Dirk Van Mechelen. Ik heb binnenkort opnieuw een afspraak met hem om dat probleem aan te kaarten.

Het is normaal dat gemeenten moeten plannen. Het Ruimtelijk Structuurplan (RSV) was een goede zaak omdat het ons verplicht heeft om te

plannen. Idealiter zou een gemeente 50 tot 60 procent van zijn tijd aan plannen moeten besteden en 40 tot 50 procent aan uitvoeren. Nu hebben we al minstens 95 procent van de tijd nodig om plannen te maken.

We moeten af van die planning door studie bureaus. Grote gemeenten hebben nog enigszins vat op de zaak. Kleine gemeenten zijn volledig afhankelijk van wat studie bureaus hun vertellen. Zij slaan er niet meer in alle woonbehoeften te bevredigen. Gemeenten, provincie en Vlaams Gewest slagen daar niet vanwege de vele rigide regels. De regels zijn zodanig strikt dat nieuwe woningen meestal te laat komen. De vogels zijn al gaan vliegen.

De belangrijkste oorzaak is de veel te rigide woonbehoeftestudie. Deze theoretische studie speelt onvoldoende in op het woonbehoeftepatroon van de gemeenten zelf. Dit mathematische model stemt niet overeen met de reële behoefte. Het nieuwe RSV dat voor 2007 is aangekondigd, moet het ons mogelijk maken soepel in te spelen op de woonbehoeften.

De heer Francis Vermeiren: Ik ben het volledig eens. Denkt u echter dat de geesten daar al rijp voor zijn?

De heer Michel Doomst: Ik wil me best aan een strikt planningskader houden. Maar in de huidige toestand kunnen we niets realiseren. Daardoor is het onvermijdelijk dat mensen verhuizen.

Een tweede belangrijk punt is de grote afstand tussen het RSV en de ruimtelijke uitvoeringsplannen (RUP's). Rekening houdend met een ernstige planning zou een voorafname mogelijk moeten zijn. Op die manier kunnen we tenminste op een deel van de woonbehoefte inspelen. De administratie zou soepeler moeten omspringen met omzendbrieven over woonuitbreidingsgebieden. Alle pogingen om soepel te handelen botsen op de administratie die niet weet hoe ze er concreet op moet inspelen.

Er moet niet alleen voor meer middelen gezorgd worden. De huidige methodiek is veel te log en veel te traag waardoor we altijd te laat komen.

De heer Leo Peeters: Ik ben het volledig eens met de heer Doomst. Niet alleen de faciliteitengemeenten kampen met dit probleem, maar ook alle andere in de omgeving. Er moet dringend werk gemaakt worden van een oplossing. Zoniet is de regio niet langer leefbaar voor de jongeren die er nu wonen.

Ik verwijt de Vlaamse Regering niets. Ik doe dat heel bewust omdat de Vlaamse Regering doet wat ze moet en kan doen. De Vlaamse Regering is de eerste en de belangrijkste partner van de Conferentie van Burgemeesters van Halle-Vilvoorde. Wij proberen constant overleg te plegen om op één lijn te staan. Voor de verkiezingen kregen we enorm veel steun van Vlaams minister Van Grembergen. Dat heeft heel veel mogelijk gemaakt voor ons.

Ik heb als minister geleerd dat de Vlamingen moeten proberen één front te vormen. Mijn rondzendbrief was een reactie op bepaalde gebeurtenissen. Ik heb er zeven jaar voor gestreden.

Het was belangrijk dat het Vlaamse Parlement dat op één stem na eenparig steunde. Dat maakt Vlaanderen sterker. Het heeft geen zin om elkaar vliegen af te vangen. De burgemeesters zijn geen separatisten, het gaat gewoon over respect voor onze grondwettelijke en wettelijke rechten.

De faciliteitengemeenten hebben steeds geweigerd om mee te werken aan de dossiers van het Investeringsfonds voor Grond- en Woonbeleid voor Vlaams-Brabant (Vlabinvest). Ze hebben de initiatieven van de Vlaamse Regering in dat verband geboycot. Het beleid moet daarom sterke afdwingsmechanismen incalculeren. In het regeerakkoord staat dat er een voorkooprecht zal komen. Dat biedt de Vlaamse Regering de mogelijkheid om een andere toewijzingsprocedure te volgen, vergelijkbaar met de procedure van de sociale-huisvestingsmaatschappijen. Ook de voorgestelde uitbreiding van het werkingsterrein van Vlabinvest tot andere gemeenten is nodig. Een verdere uitwerking van de voorstellen is essentieel.

Een leefbaar Brussel is ook in het belang van de Rand. Investerings daarvoor zijn dus nodig. De splitsing van de kieskring is echter noodzakelijk om te vermijden dat de Franstalige partijen een groot deel van hun energie in de Rand stoppen

terwijl ze die beter zouden besteden aan de hoofdstad zelf.

De voorzitter: Het laatste woord hierover is nog niet gezegd. Een voortgangsrapport volstaat niet, het parlement moet toekijken op de voortgang. Ik dank de sprekers.

De verslaggever,

De voorzitter,

Sven GATZ

Gerda VAN STEENBERGE
